

گُوهرِ خود را هویدا کن

نویسنده:

حضرت آیت الله ضیاءآبادی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

گوهر خود را هویدا کن

نویسنده:

محمد ضیاء آبادی

ناشر چاپی:

بی جا

ناشر دیجیتال:

مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

فهرست

- فهرست ۵
- گوهر خود را هویدا کن ۷
- مشخصات کتاب ۷
- گوهر خود را هویدا کن کمال اینست و بس ۷
- مکتب انسان‌ساز عاشورا ص : ۱ ۷
- تحول اخلاقی و عملی، هدف اصلی از مجالس امام حسین (ع) ص : ۳ ۸
- زیارت عاشورا یعنی اظهار تنفر از ظالمان زمان ص : ۵ ۸
- زیارت عاشورا یعنی انتقاد و تعرض به حکومت‌های جبار در هر زمان ص : ۷ ۹
- تحریک عقول مقدم بر تحریک احساسات و عواطف است ص : ۸ ۱۰
- تحکیم مبانی اعتقادی در سایه‌ی تحریک عاطفه همراه با تحریک عقل ص : ۱۰ ۱۰
- پاسخ به یک شبهه‌ی اعتقادی! ص : ۱۱ ۱۱
- با تحریک عاطفه رشد عقلی حاصل نمی‌شود ص : ۱۴ ۱۲
- اصلاح مفاسد اخلاقی و اجتماعی در گرو تحریک عقول ص : ۱۹ ۱۴
- خطاب عتاب‌آمیز حضرت زینب (ع) به مردم کوفه ص : ۲۰ ۱۵
- عواطف و احساسات لطیف مردم به امام حسین (ع) ص : ۲۲ ۱۵
- شیعیان سیر بلای زمینیان ص : ۲۴ ۱۶
- آثار قیام و اقدام امام حسین (ع) علیه آل ابی‌سفیان ص : ۲۶ ۱۷
- نقش شهادت امام حسین (ع) و یارانش و اسارت خاندانش در احیای دین ص : ۳۱ ۱۹
- اتمام حجت امام حسین (ع) با باران خویش و عکس‌العمل آنان ص : ۳۲ ۲۰
- شهامت و شجاعت یاران امام حسین (ع) از زبان دشمن ص : ۳۶ ۲۱
- استقبال قاسم‌بن‌الحسن (ع) از شهادت ص : ۳۶ ۲۱
- چگونگی میدان رفتن قاسم‌بن‌الحسن (ع) از زبان دشمن ص : ۳۸ ۲۲
- درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان ۲۳

گوهر خود را هویدا کن

مشخصات کتاب

شماره کتابشناسی ملی: ۲۶۱۶۱۲۸

عنوان و نام پدیدآور: گوهر خود را هویدا کن کمال این است وبس [جزوه] سید محمد ضیاء آبادی
وضعیت نشر: [بی‌جا]: معاونت فرهنگی، ۱۳۸۱.

مشخصات ظاهری: ۲۴ص؛ ۲۱×۱۴ س.م.

فروست: صفیر هدایت: سلسله مباحث معارفی سید محمد ضیاء آبادی؛ ۰۱

گوهر خود را هویدا کن کمال اینست و بس

مکتب انسان‌ساز عاشورا ص: ۱

ایام عاشورا و ایام سوگواری و عزاداری است و ما همانگونه که به موضوع عزاداری امام سیدالشهدا (ع) همت می‌گماریم که بسیار لازم است و مایه‌ی سعادت هر دو جهانی ماست؛ اگر تأمل کنیم و بیندیشیم، مسلم باور خواهیم کرد که درس گرفتن از «مکتب عاشورا» به مراتب بالاتر و لازم تر از عزاداری تنهاست و عزاداری واقعی هم مولود درس گرفتن از مکتب انسان‌ساز عاشورا است. عاشورا با دیده‌ی تحلیلی اگر به آن بنگریم؛ می‌بینیم مدرسه است، دارالتعلیم و دارالتربیه است. درس ایمان و اخلاص می‌دهد. درس صبر و تحمل انحاء شداید در راه رسیدن به هدف و مقصد اعلا‌ی انسانی می‌دهد. عاشورا هم موقعیت بسیار عظیم «دین» را در «عالم انسان» نشان می‌دهد و هم موقعیت بسیار اہم

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۲

و اعظم و جود اقدس امام را در عالم اسلام مشخص می‌سازد.

می‌توان گفت: از جمله مراتب قصور یا تقصیری که درباره‌ی امامان داریم این است که ما خیال می‌کنیم وظیفه‌ی ما نسبت به آن بزرگواران تنها تشکیل مجالس برای ذکر فضایل و مناقبشان در ایام ولادت آن عزیزان و ذکر مصائب در ایام شهادتشان می‌باشد و بس! در ولادتشان جشن می‌گیریم و چراغانی می‌کنیم و شیرینی می‌خوریم. در شهادتشان لباس سیاه می‌پوشیم و سینه می‌زنیم و گریه می‌کنیم و ... و حال آن‌که این کارها در عین حال که از باب تعظیم شعائر بسیار خوب است و در صورت اخلاص در عمل ثواب هم دارد ولی اینها وظیفه‌ی اصلی نمی‌باشد و انجام آن برای تحصیل سعادت کافی نیست بلکه ذکر فضایل و مناقب برای این است که آن برگزیدگان خدا را به داشتن کمالات انسانی و الهی در حد امکان بشناسیم و از طریق این معرفت به آنها محبت پیدا کنیم و بر اثر محبت در زندگی تابعشان باشیم. معرفت و محبت و سپس تبعیت، مقصود اصلی از ذکر فضایل و مناقب است که خدا فرموده:

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ...؛ «۱»

(۱) - سوره‌ی احزاب، آیه‌ی ۲۱.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۳

«همانا رسول خدا برای شما نیکوترین سرمشق است...».

وظیفه‌ی شما در مورد رسول خدا تأسی نیکو است که در تمام شؤون زندگی، از اخلاق و اعمال او تبعیت کنید.

تحول اخلاقی و عملی، هدف اصلی از مجالس امام حسین (ع) ص: ۳

مقصود از ذکر مصائب هم این است که ما بیندیشیم آن مصیبت‌ها که بر آن عزیزان خدا وارد کرده‌اند ما چگونه مصائب را بر آنها وارد نکنیم و دردناکشان نسازیم و خوب میدانیم که امام حسین (ع) آن درد و زجری که از بی‌دینی مردم می‌کشید، از ضربات نیزه و شمشیر شمر و سنان و خولی و ... نکشید و لذا می‌فرمود:

(الَا تَرَوْنَ أَنَّ الْحَقَّ لَا يُعْمَلُ بِهِ وَ أَنَّ الْبَاطِلَ لَا يُتَنَاهَى عَنْهُ)؛

«آیا نمی‌بینید که به حق عمل نمی‌شود و از باطل خودداری نمی‌گردد»؟!

حال اگر ما نیز عامل به حق و مُنتهی از باطل نباشیم بر اساس این گفتار، آن امام محبوب را آزرده و دردناک کرده‌ایم! ما مجالسی را که به نام امام حسین (ع) تشکیل می‌دهیم، مجلس توسیل می‌نامیم و توسیل را هم به معنای ذکر مصیبت کردن و گریستن می‌شناسیم و حال آن که معنای توسیل

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۴

این نیست! توسیل یعنی: چیزی را وسیله قراردادن برای رسیدن به چیز دیگر. یعنی مقصد و هدف دیگری در کار است و برای رسیدن به آن هدف وسیله‌ای به کار می‌بریم.

ما می‌خواهیم شرکت در مجلس امام حسین (ع) و گریه بر مصائب ایشان را وسیله قرار دهیم برای اینکه اولاً او را به عنوان امام به معنای واقعیش بشناسیم و آنگاه از هدف و مقصدی که از نهضتش داشته است آگاه گردیم و بفهمیم منطقش چه بوده و از مردم زمانش چه می‌خواست که نپذیرفته‌اند و عاقبت او را کشته‌اند! این حقیقت را خوب بفهمیم و مراقب باشیم که ما هم فکراً و عملاً در صف دشمنان آن حضرت قرار نگیریم! این معنای توسیل است؛ ولی ما این کار را نمی‌کنیم بلکه ما شرکت در این مجالس و گریه بر امام حسین (ع) را هدف قرار داده‌ایم نه وسیله! و لذا اگر مجلسی با شور و اشک و آه و ناله و افغان پایان پذیرد و به قول بعضی کربلا- بشود آن مجلس را مجلس موفق به حساب می‌آوریم و خود را که در آن مجلس شرکت داشته‌ایم انسان به هدف رسیده می‌دانیم و اصلاً توجهی به تحول اخلاقی و عملی که هدف اصلی از شرکت در این مجالس می‌باشد نمی‌کنیم و کمبودی از این جهت در خود نمی‌بینیم و این معنای هدف قرار دادن وسیله است و ضدّ

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۵

معنای توسیل است.

زیارت عاشورا یعنی اظهار تنفر از ظالمان زمان ص: ۵

ما خواندن زیارت عاشورا را هدف می‌دانیم و با خواندن آن مخصوصاً اگر با صد لعن و صد سلام و در یک اربعین باشد، خود را عمل کننده به یک وظیفه‌ی مطلوب از آن زیارت به حساب می‌آوریم در صورتی که زیارت عاشورا وسیله است و می‌خواهد انسانهایی پرخاشگر در مقابل ظالمان و جباران بسازد نه افرادی تنها نوحه‌سرا و تسلیم در برابر ستمگران. مگر در آن زیارت نمی‌خوانیم:

(فَأَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي أَكْرَمَنِي بِمَعْرِفَتِكُمْ وَ مَعْرِفَةِ أَوْلِيَاءِكُمْ وَ رَزَقَنِي الْبِرَاءَةَ مِنْ أَعْدَائِكُمْ)؛

از خدایی تقاضا مندم که مرا گرامی داشته به سبب معرفت شما و معرفت دوستان شما و به من برائت و بیزاری جستن از دشمنان شما را روزی کرده است چنان که می‌بینیم موضوع برائت از دشمنان اهل بیت (ع) هدفی است که باید در زندگی امتی پیدا شود که با

زیارت عاشورا سر و کار دارد. آن هم برائت فکری و قلبی و عملی نه تنها لفظی و مفهومی که اثری ندارد. حال آیا ما از خواندن زیارت عاشورا این هدف را می‌طلییم و تعقیب می‌کنیم یا تنها آن را می‌خوانیم و همان خواندن را هدف می‌دانیم و جز آن مطلوبی نداریم؟!

آیا مقصود از اعداء اهل بیت (ع) تنها

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۶

یزید و ابن‌زیاد و شمر هزار و چهارصد سال پیش است و ما موظفیم آنها را لعنت کنیم و افزون گشتن عذابشان را از خدا بخواهیم؟! آیا جز آنها دشمنی برای اهل بیت رسول (ع) در دنیای کنونی نیست؟! و حال آن که در همان زیارت می‌خوانیم:

(اللَّهُمَّ الْعَنُ أَوْلَ ظَالِمٍ ظَلَمَ حَقَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ آخِرَ تَابِعٍ لَهُ عَلَي ذَلِكِ)؛

و با این جمله اقرار می‌کنیم که محمّد و آل محمّد (ع) علاوه بر ظالم اول، دشمنان دیگری دارند که در هر زمان دنبال ظالم اول می‌روند و طرز تفکر او و کار او را ادامه می‌دهند و ما موظفیم عملاً به تبرّی از آنها برخیزیم و همانگونه که از خدا برای ظالمان اول عمیق‌ترین درکات جهنّم را می‌طلییم از خدا برای ظالمان تابع نیز مطرودیت از رحمت را بطلییم و عملاً برای طرد آنان از جوّ زندگی دست به کار بشویم و تنها به لعنت لفظی و آرزوی قلبی نابودی آنان اکتفا نکنیم و بدانیم فرضاً که بر اثر لعنت‌های شبانه‌روزی ما در زیارت عاشورا علی‌الدوام آل ابی‌سفیان و آل‌زیاد و آل‌مروان بر عذابشان افزوده می‌شود و تا اعماق جهنّم سقوط کنند (و ان شاء الله که چنین نیز هست و ما هم موظّف به لعنت بر آنها هستیم) اما آیا تنها لعنت بر آنها تکلیف را از گردن ما بر می‌دارد و دیگر ما وظیفه‌ای نسبت به یزید

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۷

منشان زمان خود نداریم؟! آیا اینان مصداق (وَ آخِرَ تَابِعٍ لَهُ عَلَي ذَلِكِ) نیستند که زیارت عاشورا دستور لعن بر آنها را می‌دهد؟! آیا مقصود از لعن همان لعن لفظی و آرزوی قلبی است یا هدف اعتراض و اظهار تنفّر و قیام در مقابل ستمگران زمان است بسان قیام عاشوراییان؟!

زیارت عاشورا یعنی انتقاد و تعرّض به حکومت‌های جبار در هر زمان ص: ۷

زیارت عاشورا در هر زمان نمایشگر نهضت و قیام حسینی علیه یزیدیان است و می‌خواهد در مکتب خویش امتی پرخاشگر و معترض به راه و رسم دنباله‌روهای آل ابی‌سفیان پیروانند که مجال رشد و نموّ به طرز تفکر شیطانی آل‌زیاد و آل‌مروان ندهند و گر نه اشخاص آن جرثومه‌های فساد که هزار و چهارصد سال پیش پوسیده و نابود گشته‌اند. امام حسین (ع) هم نمی‌گفت من با شخص یزید طرفم می‌گفت:

(وَ عَلَي الْإِسْلَامِ السَّلَامُ إِذْ قَدْ بُلِيَتْ الْأُمَّةُ بِرَاعٍ مِثْلِ يَزِيدٍ)؛

اگر آدمی مثل یزید [و دارنده‌ی فکری همچون فکر یزید] بر امت اسلامی حاکم شود اسلام فاتحه‌اش خوانده می‌شود و این اختصاص به زمان امام حسین ندارد. در هر زمانی ممکن است چنین فکری به وجود آید و لذا در هر زمانی باید عاشورایی به وجود آید و زیارت عاشورا به همان معنا

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۸

که گفتیم خوانده شود نه به این معنا که ما می‌خوانیم. ما سالها در مساجد و منازل زیارت عاشورا را می‌خواندیم و جباران نیز با کمال آسودگی خاطر بر ما حکومت می‌کردند و از هیچ‌گونه ظلم و ستم بر ما دریغ نمی‌ورزیدند و دین و دنیای ما را به تباهی می‌کشیدند و این از آن جهت بود که ما خواندن زیارت عاشورا را هدف قرار داده بودیم و جز خواندن آن، گویی مطلوب گم

شده‌ای نداشتیم که برای رسیدن به آن سعی و تلاش کنیم در صورتی که زیارت عاشورا چنان که گفتیم وسیله است برای پرورش روح معترض و منتقد از حکومت جبار در هر زمان نه برای خواندن و ثواب بردن و با بی تفاوتی از کنار حکومت‌های طاغوتی گذشتن و تنها به ارواح پلید طاغوت‌های هزار و چهارصد سال پیش لعنت فرستادن و وظیفه‌ی خود را تمام شده دانستن!!

تحریک عقول مقدّم بر تحریک احساسات و عواطف است ص: ۸

البتّه ما موظفیم در شبانه‌روز هزاران لعنت و نفرت نثار آن ارواح خبیث و پلید بنیان‌گذاران اساس ظلم بر آل رسول (ع) بنماییم و بدانیم که مؤسّس اول این اساس، ثقیفه‌ی بنی‌ساعده بوده که نخستین محصول آن، حکومت جائرانه‌ی آن دو نفر که همه‌ی ما آنها را می‌شناسیم بوده است و واقعه‌ی کربلا

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۹

هم مولود شوم همان حکومت غاصبانه می‌باشد اما مع الوصف باز تکرار می‌کنیم که لعن بر آل ابی‌سفیان و آل‌زیاد و آل‌مروان و ... اگر چه طبق زیارت عاشورا وظیفه‌ی لازم است امّا وظیفه‌ی کافی نیست زیرا پیام زیارت عاشورا اظهار تنفّر از همه‌ی طاغوتها در همه‌ی زمانهاست و باز به عبارت پیشین که گفتیم زیارت عاشورا وسیله است نه هدف! نکته‌ی دیگری نیز که تذکر آن لازم است این که در اکثر مجالسی که به نام امام سیدالشهدا (ع) تشکیل می‌شود؛ تحریک احساسات و عواطف بیش از تحریک عقول مورد توجه قرار می‌گیرد. در صورتی که از نظر قرآن کریم آن‌چه که در درجه‌ی اول اهمّیت است؛ موضوع تحکیم عقاید و تهذیب اخلاق و تنظیم و اصلاح اعمال است که بر اساس رشد عقل انجام می‌شود. تحریک عواطف نیز اگر توأم با رشد عقلی گردد دارای ارزش بسیار بزرگی می‌شود و روح آدمی را به نحوی عجیب تلطیف می‌کند و او را به عالم بالا صعود داده و با مقام اقدس و ارفع ولایت مرتبط می‌سازد.

آن اشکی که از چشم یک انسان عارف به مقام والای امام و مُحلّی «۱» به فضایل اخلاق ریخته می‌شود، هر قطره‌اش پرده‌ها و حجاب‌ها از صفحه‌ی قلب برمی‌دارد و دریاهایی از آتش را

(۱) مُحلّی: آراسته شده.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۱۰

خاموش می‌گرداند.

تحکیم مبانی اعتقادی در سایه‌ی تحرّک عاطفه همراه با تحرّک عقل ص: ۱۰

عاطفه در مسیر حرکت انسان به سوی سعادت جاودان نقش بزرگی ایفا می‌کند به شرط این که با راهنمایی عقل رشید آن راه را پیماید. می‌توان گفت: یکی از رموز جاودانگی نهضت عاشورا این است که عواطف را تحریک می‌کند و شور و هیجان در دلها بوجود می‌آورد.

مادر! میوه‌ی دلش را کفن‌پوش کند و به میدان جنگ بفرستد و پس از لحظاتی سربریده‌ی پسر را به سمت مادر بیفکنند و او بجای این که آن سر را به سینه‌اش چسبانده آه و ناله سر بدهد آن را با دو دست خود بردارد و پیش پای امام عزیزش حسین (ع) بیفکند! آدم لب تشنه و دلسوخته‌ای در شدت حرارت سوزان آفتاب و خونریزی از زخمهای فراوان، خود را به لب آب برساند و بی‌اختیار دستها را پر از آب کرده به نزدیکی لبها بیاورد که بنوشد:

(فَدَكَرَ عَطَشَ الْحُسَيْنِ)؛

[دفعتاً] به یادش بیاید که برادرش حسین [و کودکش] تشنه‌اند. آب را روی آب ریخته و کنار آب روان تشنه جان بدهد! این صحنه‌هاست که تا

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۱۱

آخرین روز دنیا دلها را می‌لرزاند و چشمها را می‌گریاند ولی مع الوصف این تحرک عاطفه اگر با تحرک عقل قرین نشود؛ دفع و رفع شبهات از افکار نمی‌کند و در امر هدایت انسان بقا و ثباتی نمی‌یابد و عجیب اینکه حتی بعضی از درس خوانده‌ها گاهی می‌پرسند: آیا از نظر شما کار امام حسین (ع) کار عقلایی بوده است که خودش را با دست خودش به دامن آنچنان بلایی بیفکند که هم خود و فرزندانش کشته شوند و هم زنان و کودکانش به دست دشمنان اسیر گردند؟! این کار اولاً خلاف عقل است و ثانیاً خلاف گفته‌ی قرآن است که می‌فرماید:

... لَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ ... (۱)

«... خودتان را با دست خودتان به هلاکت نیفکنید...».

پاسخ به یک شبهه‌ی اعتقادی! ... ص: ۱۱

اینگونه شبهات در اذهان از آن نظر پیدا می‌شود که معنای دین و حقیقت آن را نفهمیده‌اند و پی به معنای امام و موقعیت او در عالم انسان نبرده‌اند. ما می‌پرسیم: آیا حکم عقل این نیست که انسان باید متاع کم ارزش را فدای متاع پر ارزش کند؟ اگر

(۱) - سوره‌ی بقره، آیه‌ی ۱۹۵.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۱۲

امر دائر بر این شد که یا باید ده میلیون تومان پول بدهید یا یک خانه‌ی دویست میلیونی شما را بگیرند؛ بدیهی است که پول را می‌دهید و خانه را نگه می‌دارید و اگر طوری شد که یا باید خانه را بدهید یا خودتان کشته شوید باز خانه را می‌دهید و جان خود را حفظ می‌کنید.

حال اگر متاعی به مراتب گرانباتر از جان شناختید آیا حکم عقل این نیست که جان را بدهید و آن متاع عالی‌تر را نگه دارید؟ اینجا جای تفکر و درک و فهم است که انسان باید بیندیشد و این حقیقت را دریابد که زندگی دنیوی یک حیات موقت پایان پذیر است و پس از مرگ و بیرون رفتن از دنیا؛ حیات ابدی و زندگی جاودانی انسان آغاز می‌گردد و خوشی آن حیات در دنیا و از طریق دین باید تأمین بشود. پس دین و آیین آسمانی اسلام تنها سرمایه‌ی حیات ابدی انسان در عالم پس از مرگ است. حال از عقل می‌پرسیم: آیا دل به این حیات موقت در دنیا بندم و پس از مرگ گرفتار عذاب دائم بشوم یا در راه حفظ دین که سرمایه‌ی حیات ابدی من است دل از این حیات موقت برکنم و پس از مرگ به حیات ابدی و سعادت جاودان نائل گردم؟ بدیهی است که عقل سلیم می‌گوید: حیات موقت را بده و

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۱۳

حیات مؤبد (۱) را به دست آور. این جمله‌ی پر نور را که ارشاد به همین حکم عقل می‌کند از مولایمان امام امیرالمؤمنین (ع) بشنویم:

(إِذَا حَضَرَتْ بِلَيْتِهِ فَأَجْعَلُوا أَمْوَالَكُمْ دُونَ أَنْفُسِكُمْ وَإِذَا نَزَلَتْ نَازِلَةٌ فَأَجْعَلُوا أَنْفُسَكُمْ دُونَ دِينِكُمْ)؛

«وقتی بلیه‌ای پیش آمد [که یا باید مال بدهید یا جان] مالتان را فدای جانتان قرار دهید و اگر حادثه‌ای پیش آمد [که یا باید جان بدهید یا دین] جانتان را فدای دینتان سازید».

﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ الْهَالِكَ مَنْ هَلَكَ دِينُهُ وَالْحَرِيبُ مَنْ حُرِبَ دِينُهُ﴾؛ (۲)

«و بدانید که تباہ شده کسی است که دینش تباہ شده و غارت زده کسی است که دینش غارت شده است».

مشکل اصلی بسیاری از ما مردم همین است که حقیقت انسان و حیات انسانی را نشناخته‌ایم و نفهمیده‌ایم که انسان کیست و حیات انسانی چیست؟ انسان آن موجود متفکر عاقلی است که مبدأ و منتهای عالم را شناخته و باور کرده که حیات حقیقی او پس از مرگ آغاز می‌شود و راه رسیدن به آن حیات حقیقی ابدی نیز جز تبعیت از دستورات دین نمی‌باشد و لذا به حکم عقل «انسان عاقل» کسی است که حیات موقت و زودگذر دنیوی را فدای حیات مؤید و پایان‌ناپذیر اخروی بنماید یعنی همان کار را که امام حسین (ع) و

(۱) مؤبد: ابدی، همیشگی، جاودان.

(۲) - سفینه البحار، جلد ۱، صفحه ۴۷۶، (دین).

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۱۴

یاران وفادارش کرده‌اند و فرموده است:

﴿فَأَنى لَا أَرى الْمَوْتَ إِلَّا سَعَادَةً وَلَا الْحَيَاةَ مَعَ الظَّالِمِينَ إِلَّا بَرَمًا﴾؛

«حقیقت آن که من مرگ [در راه حفظ اساس دین] را جز سعادت و خوشبختی نمی‌بینم و زندگی با ستمگران را جز ملامت و افسردگی نمی‌یابم».

این معنای رشد عقلی است که ما باید از عاشورا و عزاداریهای خود تحصیل کنیم و گر نه تحرک احساس و عاطفه‌ی زودگذری بیش نخواهد بود و نتیجه‌ی عقلانی ارزشمندی نخواهد داشت.

با تحریک عاطفه رشد عقلی حاصل نمی‌شود..... ص: ۱۴

در جلسه‌ی گذشته این آیه را خواندیم ولی به توضیح کافی آن نرسیدیم:

﴿وَلَوْ تَرَى إِذْ وَقُفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا يَا لَيْتَنَا نُرَدُّ وَلَا نُكَذَّبُ بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾؛ (۱)

«اگر ببینی آن هنگامی را که آنان [مجرمان و تبهکاران] را در برابر آتش نگه داشته‌اند [چه وضع و حالی دارند] و می‌گویند ای کاش ما [به دنیا] باز می‌گشتیم و آیات پروردگاران را تکذیب نمی‌کردیم و از مؤمنان می‌شدیم».

یعنی آن روز می‌فهمند که عالم دیگری و حیات دیگری در کار بوده و آنها با بی‌اعتنایی از آن گذشته و الآن دچار بدبختی شومی گشته‌اند! آرزوی بازگشت به دنیا و جبران گذشته می‌نمایند اما خدا می‌فرماید:

(۱) - سوره‌ی انعام، آیه‌ی ۲۷.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۱۵

﴿بَلْ بَدَأ لَهُمْ مَا كَانُوا يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ...﴾؛ (۱)

«این آرزو برای این است که آنها آنچه را از افکار و نیت شوم خویش که در دنیا پنهان می‌کردند [در کنار آتش جهنم] برای آنها آشکار شده است [و تبه‌کاذبی پیدا کرده و اظهار ندامت می‌کنند]».

ولی این ندامت، ندامت ریشه دار و پابرجایی نیست تحرک احساس زودگذری است و به محض تغییر اوضاع و شرایط دگرگون شده باز به حال اول بر می‌گردد و لذا می‌فرماید:

... وَ لَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ؛ «۲»

«... اینان اگر به فرض محال به دنیا برگردند [با آن که جهنم را دیده و برگشته‌اند] باز به سراغ همان کارها می‌روند که از آن نهی شده بودند. آری؛ اینان دروغگویانند.»

این دو آیه‌ی کریمه این حقیقت را به خوبی نشان می‌دهند که موضوع تحرک عاطفه و احساس، آدمی را به رشد عقلی و ثبات روحی نمی‌رساند و او را در صراط مستقیم حق ثابت و پا برجا نگه نمی‌دارد آن فریاد یا لیلتا نرد و لا نکذب که دوزخیان می‌کشند از روی تحرک احساس است نه از روی تحرک عقل و انقلاب جان! شراره‌ی آتش دیده و نعره‌ی جهنم

(۱) - همان، آیه‌ی ۲۸.

(۲) - همان.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۱۶

شنیده‌اند و احساسشان تحریک شده است. فریاد می‌کشند ای امان ما را از اینجا بیرون ببرید دیگر آن کارها که می‌کردیم نمی‌کنیم ... امّا عقلشان همچنان مرده و قلبشان قسّی «۱» است! به همین جهت اگر به دنیا برگردند باز با همان عقل مرده و قلب قسّی برمی‌گردند و منظره‌ی رعب‌انگیز جهنم هم پس از مدّتی از احساسشان دور گشته فراموششان می‌شود و مجدداً همان اخلاق شیطانی و اعمال شیطانی از نفس پلیدشان تراوش می‌کند! این گفتار خداست که طبیعت مخلوق خودش را نشان می‌دهد. شما ملاحظه می‌فرمایید در شب‌های قدر ماه مبارک رمضان مردمی در مسجد چراغها را خاموش کرده و قرآن‌ها را روی سر نهاده‌اند و فریاد بک یاالله شان در و دیوار را می‌لرزاند! اشک و آه و ناله و افغان سر داده غلغله‌ای به راه انداخته‌اند؛ کاروان توّابین از زمین به سوی آسمان حرکت کرده و با حال توبه و انابه و استغفار رو به خدا می‌روند. طبیعی است که هر که آن صحنه را ببیند می‌گوید: دیگر این مردم اصلاح شدند؛ و به راه خدا آمدند دیگر ممکن نیست از فردا به راه خطا بروند. آیا مگر ممکن است به راه خدا افتادگان به راه خطا بروند؟! ولی

(۱) قسّی: قساوت گرفته و سنگدل.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۱۷

یاللعجب که می‌بینیم از فردا همان مردمند و همان آش و همان کاسه!! اصلاً تکان نخورده‌اند! چرا؟! چون صحنه‌ی دیشب صحنه‌ی تحریک احساسات بود نه تحریک افکار و عقول؛ اشک و آهی بود زود گذر. روز عاشورا می‌بینیم چه غوغایی برپا می‌شود از شور و هیجان و اشک و آه و ناله و افغان بر سر و سینه‌زنان (که بسیار خوب است و لازم و بلکه بیمه‌کننده‌ی این کشور همان فریادهای «یا حسین» است که از عمق جان مردم برمی‌خیزد) هر بیننده‌ی آن صحنه‌های پر شور، اطمینان پیدا می‌کند که به طور مسلم آن مردم از افکار و اخلاق یزیدی که این همه اظهار تنفّر و انزجار از او و از پیروانش می‌کنند تبری جسته و کمترین تمایلی به آن اخلاق و اعمال از خود نشان نخواهند داد ولی یاللاسف که می‌بینیم از فردا همان مردم به همان اخلاق و اعمال از دروغ و تدلیس «۱» رباخواری و کلاه برداری و ... با کمال بی‌پروایی اقدام می‌کنند!! آن چنان که جداً مایه‌ی حیرت انسان می‌شود! افرادی مکه می‌روند و برمی‌گردند، قیافه‌هایی به خود می‌گیرند و سخنانی می‌گویند آدم می‌گوید اینها دیگر نوری گرفتند و تحوّل پیدا کردند

(۱) تدلیس: فریب دادن.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۱۸

و دیگر ممکن نیست منحرف شوند؛ ولی یاللعجب که پس از چند روز و چند ماهی که گذشت همه چیز تمام می‌شود و می‌بینیم نه قیافه همان قیافه‌ی مکه است و نه سخنان آن سخنان و نه رفتار آن رفتار! عجب! پس چرا چنین شد؟! آری آنجا صحنه، صحنه‌ی تحرک احساس بود؛ چشم، کعبه و طواف با پیکرهای کفن‌پوش می‌دید و انبوه صفوف نمازگزاران در مسجدالحرام مشاهده می‌کرد و گوش نغمه‌ی پرجاذبه‌ی لبیک اللهم لبیک می‌شنید ... طبعاً حال توجه به خدا و معنویت در او به وجود می‌آمد اما اکنون که از مکه برگشته و آن صحنه‌ها از مقابل چشم و گوشش برداشته شده است دوباره به دامن عقل بی‌خبر و قلب قسّیس افتاده و همان اخلاق زشت و اعمال ناپسند از وی بروز کرده است که خدا می‌فرماید:

... وَ لَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ؛

«... [دوزخیان] اگر به دنیا برگردند، همان زشت کاریها را از سر می‌گیرند!»

پس وقتی چنین شد که جهنم بینان اگر به دنیا برگردند جهنم با آن دهشت و وحشت از یادشان برود، آیا توقع داریم مکه و کربلا بینان که به تهران و اصفهان برگردند مکه و کربلا از یادشان نرود؟! بک یا الله گویان شب قدر که پای رادیو و تلویزیون نشستند بک یا الله از یادشان نرود؟!

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۱۹

عزاداران بر سر و سینه‌زنان روز عاشورا اگر روز یازدهم محرم معامله‌ی پر سود نامشروعی پیش آمد دست از پا خطا نکنند و فرمان آتش بس به تمایلات نفسانیشان بدهند؟! خیر؛ این گفتار عمیق و پر محتوای خدای متعال است که می‌فرماید:

... وَ لَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ؛

آری این حقیقت را باید بپذیریم که تحرک عاطفه و احساس و رقت قلب و اشک چشم که در مجالس و محافل مذهبی و اماکن مشرفه‌ی دینی در ما پیدا می‌شود در مورد اکثریت مردم یک حال موقت زودگذر است و از نظر تربیت روح و پرورش جان اثر ثابتی ندارد و به خورد عقل و فکر آدم چیزی نمی‌دهد و لذا همین که مجلس تذکر منقضی گشت و ساعتی گذشت، دیده می‌شود که باز همان جهل است و همان طغیان است و همان عناد!

... وَ لَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ؛

اصلاح مفاسد اخلاقی و اجتماعی در گرو تحریک عقول ص: ۱۹

بله؛ اگر در این مجالس و محافل، موضوع تحریک عقول، مورد توجه جدی قرار گرفت و عقل و فکر مردم نسبت به خداشناسی و پیامبر و امام‌شناسی و اعتقاد به روز حساب و جزا روشن شد و موقعیت دین و امام در حیات و سعادت انسان به خوبی معلوم شد و زیان و

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۲۰

خسران هلاکت باری که در اثر محرومیت از دین و امام‌گریبانگیر انسان می‌شود کاملاً شناخته شد؛ در این موقع است که اگر ذکر مصیبتی شود و براساس تحرک فکر و عقل، عاطفه هم تحریک گردد و دل رقت پیدا کند و چشم بگرید در این شرایط است که می‌شود مطمئن شد که این مجالس، نتیجه‌ی اصلاحی داده و قسمت مهمی از مفاسد اخلاقی و اجتماعی را برطرف ساخته است؛ و گرنه تا حساب، حساب تحریک احساسات است، نتیجه‌ای جز همان شور و غوغای موقت و اشک و آه زودگذر از این مجالس عائد ما نخواهد شد! به همین جهت است که می‌بینیم قرآن کریم مسأله‌ی تحریک عقول و تنبیه قلوب را هدف و مطلوب اصلی قرار داده مکرراً می‌گوید:

... لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ؟ ... لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ؟

إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرَى لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ ...؛ «۱»

«قطعاً از سرگذشت پیشینیان تذکری است برای آن کس که دارای عقل است ...».

أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا؛ «۲»

«آیا در قرآن تدبّر نمی‌کنند یا بر قلبه‌شان قفل نهاده شده است؟»

خطاب عتاب‌آمیز حضرت زینب (ع) به مردم کوفه ص: ۲۰

(۱) - سوره‌ی ق، آیه‌ی ۳۷.

(۲) - سوره‌ی محمد، آیه‌ی ۲۴.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۲۱

ولی ما عملاً روش قرآن را تغییر داده و گریه و ندبه‌ی تنها را جای تفکر و تعقل نشانده‌ایم! این جریان را که مکرر شنیده‌ایم روز دوازدهم محرم سال شصت و یک هجری وقتی اهل بیت امام حسین (ع) را به حال اسارت همراه با سرهای بریده‌ی بالای نیزه‌ها وارد شهر کوفه کردند غوغا و غلغله‌ای به وجود آمد. مرد و زن، پیر و جوان ناله و شیون سردادند آن چنانکه زنها موی سر خود را می‌کنند و مردها بر سر و صورت خود می‌زدند چون اهل کوفه شیعه و دوستدار اهل بیت پیامبر بودند و سالها چهره‌ی ملکوتی امیرالمؤمنین (ع) را دیده و از مواعظ و نصایح آن حضرت بهره‌ها برده و در جنگ جمل و صفین و نهروان در رکاب آن امام معصوم فداکاری‌ها کرده بودند اما زینب کبری (ع) وقتی آن حال را از مردم کوفه دید بجای این که با آنها هم نوا گردد و گریه و اشک و آه آنها را بستاید سخت برآشف و آنها را با خطاب‌های تند و عتاب‌آمیز سرکوفتشان داد و فرمود:

(يَا أَهْلَ الْكُوفَةِ يَا أَهْلَ الْحِثْلِ وَالْعَدْرِ وَالْخَذْلِ ابْكُونِ اجْلُ وَاللَّهِ فَاَبْكُوا فَاَبْكُوا أَحْرِيَاءَ بِالْبُكَاءِ)؛

«ای اهل کوفه، ای مردم مکار! فریبکار آیا گریه می‌کنید؟ آری؛ گریه کنید که شما از همه برای گریه سزاوارترید که به بدبختی خویش اشک بریزید.»

واقعاً حیرت‌انگیز است! یک زن اسیر که

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۲۲

زیر بار مصیبت‌های سنگین کمرشکن قرار گرفته این چنین با قوت قلب و طمأنینه‌ی نفس سخن می‌گوید و مردم یک شهر را به باد توبیخ و ملامت گرفته می‌گوید:

(أَنَّمَا مَثَلُكُمْ كَمَثَلِ الَّتِي نَقَضَتْ غَزْلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا)؛

مثل شما مثل آن زن احمقی است که رشته‌های خود را پس از تافتن گشوده است. این همه شما زحمت در پیشبرد دین کشیدید در جنگ‌های متعدد شهیدها دادید اینک همه را به باد فنا داده‌اید و بر ما گریه می‌کنید.

عقیله‌ی بنی‌هاشم (ع) با این بیان نشان داد که هر گریه و هر اشک و آهی مطلوب خدا نیست! آن گریه و اشکی مطلوب است که از فکری صحیح و عقلی متین نشأت گرفته و از روی معرفت و شناخت خدا و اولیای خدا تحقق یابد و با سوختن دل همراه باشد. این گریه و اشک و آه است که حق را زنده می‌کند و باطل را می‌میراند.

عواطف و احساسات لطیف مردم به امام حسین (ع) ص: ۲۲

به هر حال این اشک و آه‌ها و این گریه و ناله‌ها که در ایام عاشورا و در طول ایام سال از عمق جان مردم برمی‌خیزد؛ حکایت از عواطف عمیق و احساسات لطیف این مردم نسبت به مولای محبوب و عزیزشان امام حسین (ع) می‌کند و نشان می‌دهد که محبت امام حسین (ع)

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۲۳

واقعاً در دلها نشست است و هیچ قدرت و هیچ نقشه‌ای نمی‌تواند این محبت را از دلها بیرون بکشد و این دلها را از امام حسین (ع) جدا کند و چنان که قبلاً نیز اشاره کردیم؛ اعتقاد ما این است که همین ارتباط صمیمانه‌ی این ملت با اهل بیت پیامبر (ع) است که سبب بقاء همین مقدار از امتیّت و عافیت در این مملکت شده است و گرنه روی قانونی که قرآن نشان داده است و می‌گوید:

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ ...؛ «۱»

«به سبب اعمال مردم، فساد و تباهی، خشکی و دریا را فرا گرفته است...».

باید در اثر این همه فساد و طغیان و عصیان که از این جنس دو پا روی زمین به وجود آمده است تا بحال زمین اهلش را فرو برده باشد و سیل و صاعقه و زلزله و طوفان ریشه‌ی این موجود مفسد را کنده باشد ولی دل و مغز شیعیان پاکدل و مجالس و محافل که بنام حسین (ع) بر پا می‌شود و اشکهایی که زیر این پرچم ریخته می‌شود و فریادهای یا حسین که از عمق جانها کشیده می‌شود بدون اغراق برای این مملکت بلکه برای تمام کوهی زمین به منزله‌ی دستگاہ آتش نشانی است که آبها می‌پاشد و آتش‌ها را خاموش می‌کند که

(۱) - سوره‌ی روم، آیه‌ی ۴۱.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۲۴

خدا فرموده است:

... وَ لَوْ لَا دَفَعُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ ...؛ «۱»

«... اگر نه این بود که خدا به سبب گروهی گروه دیگر را دفع می‌کند فساد تمام زمین را فرا می‌گرفت.».

شیعیان سپر بلای زمینیان ص: ۲۴

حضرت امام صادق (ع) ذیل این آیه فرمود:

(فَوَ اللَّهُ مَا نَزَلَتْ إِلَّا فِيكُمْ وَ لَا عُنِيَ بِهَا غَيْرُكُمْ)؛ «۲»

به خدا قسم این آیه جز درباره‌ی شما (شیعیان) نازل نشده و غیر شما مقصود خدا نبوده است یعنی سپر بلای زمینیان شما شیعیانید اگر شما نبودید و دعاها و تضرع‌های شما نبود و ضجّه و شیون‌های عاشورا و اربعین شما نبود و فریادهای یاعلی و یا حسین و یا زهرای شما نبود لفسدت الارض زمین یکباره رو به فساد و فنا رفته بود؛ دست شما و دامن اهل بیت رسول خداست نگهبان این زمین! ما امیدواریم انشاء الله خداوند به حرمت امام حسین (ع) این عواطف و احساسات بی‌شائبه‌ی شیعیان و دوستداران امام حسین (ع) را قرین تحوّل عقلی و رشد فکری قرار دهد و ما را با ایمان و یقینی ثابت از دنیا ببرد و در

(۱) - سوره‌ی بقره، آیه‌ی ۲۵۱.

(۲) - تفسیر نورالثقلین، جلد ۱، صفحه‌ی ۲۵۳.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۲۵

برزخ و محشر نیز مشمول عنایات مولایمان قرار دهد.

وقتی می‌خواست از مکه به سمت کوفه حرکت کند برخی از بزرگان بنی‌هاشم و دیگران از باب صلاح اندیشی آن حضرت را از این سفر تحذیر می‌کردند از جمله برادرش محمد بن حنفیه که می‌گفت:

برادرم! کوفیان بی‌وفا هستند؛ دیدی که با پدر و برادرت چه کردند؟! با تو نیز همانگونه رفتار خواهند کرد از این سفر منصرف شو. فرمود: نه من باید بروم. اگر بمانم اینجا کشته می‌شوم و حرمت حرم شکسته می‌شود و اثری هم نمی‌بخشد. محمد بن حنفیه اصرار کرد. امام (ع) فرمود: باشد تا فکری بکنم! او که رفت فردا صبح روز هشتم ذی‌حجه امام (ع) عزم حرکت کرد! ابن حنفیه باخبر شد و با شتاب آمد زمام ناقه‌ی امام (ع) را گرفت و گفت: شما به من وعده دادید که فکری درباره‌ی این مطلب بکنید! فرمود: شما که دیشب رفتید، جدّم رسول خدا به خوابم آمد و به من فرمود:

(یا حُسَيْنِ اَخْرِجْ اِلَى الْعِرَاقِ

اِنَّ اللّٰهَ قَدْ شَاءَ اَنْ يَّرَاكَ قَتِيْلًا)؛

«ای حسین! برو به سمت عراق. خدا خواسته که تو را کشته ببیند!»

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۲۶

محمّد از اینکه امام (ع) تصمیم قطعی به رفتن دارد سخت متأثر شد و گفت: حالا- که چنین است پس زنان و کودکان را چرا می‌برید؟! فرمود: رسول خدا فرموده است:

(اِنَّ اللّٰهَ قَدْ شَاءَ اَنْ يَّرَاهُنَّ سَبَايَا)؛ «۱»

«خدا خواسته که آنها را اسیر ببیند.»

آثار قیام و اقدام امام حسین (ع) علیه آل ابی‌سفیان ص: ۲۶

آری؛ امام (ع) می‌خواست دو کار انجام بدهد: یکی این که با کشته شدنش کفر و بی‌ایمانی حاکمان بنی‌امیه را برای امت اسلام آشکار کند و به آنها بفهماند که «اسلام بنی‌امیه» ضد «اسلام محمدی» است و آنها هدفی جز ریشه‌کن کردن اسلام ندارند. پیامبر اکرم (ع) امام حسین (ع) را از کودکی با رفتار و گفتارش آن چنان بزرگ و با عظمت ارائه کرده و گفته بود:

(حُسَيْنٌ مِنِّي وَ اَنَا مِنْ حُسَيْنٍ اَحَبُّ اِلَى اللّٰهِ مِنْ اَحَبِّ حُسَيْنًا)؛ «۲»

«حسین از من است و من از حسینم. خدا دوست بدارد آن کس را که حسین را دوست بدارد.»

و لذا مردم معتقد شده بودند: محبت به حسین (ع) محبت به رسول الله (ع) و دشمنی با

(۱)- نفس‌المهموم، صفحه‌ی ۱۰۱.

(۲)- بحارالانوار، جلد ۴۳، صفحه‌ی ۲۷۱.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۲۷

حسین (ع) دشمنی با رسول الله (ع) است و کشتن گان حسین، کشتن گان رسول الله (ع) حساب می‌شوند و خدا هم فرموده است:

اِنَّ الَّذِيْنَ يُؤْذُوْنَ اللّٰهَ وَ رَسُوْلَهُ لَعْنَةُ اللّٰهِ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ اَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُّهِينًا؛ «۱»

آزار رسانندگان به خدا و رسولش ملعون به لعنت خدا در دنیا و آخرتند و محکوم به عذاب مهین‌اند «۲» و بدیهی است کسانی که ملعون خدا در دنیا و آخرت اند اهلیت حکومت بر امت اسلامی ندارند. آری؛ امام حسین (ع) دید شرایط طوری پیش آمده که جز کشته شدن خودش به دست بنی‌امیه هیچ راهی برای اثبات کفر آنها وجود ندارد! اگر فرضاً تمام بنی‌هاشم هم قیام کنند و تمام اهل

مدینه هم با آنها همراهی نمایند و یزید را هم از تخت حکومت پایین بکشند یا همه کشته شوند باز هدف اصلی که اثبات کفر بنی‌امیه است تأمین نمی‌شود. تنها کشته شدن شخص امام حسین (ع) (که در نظر امت اسلام به منزله‌ی شخص رسول الله (ع) است) اثبات‌کننده‌ی کفر آل ابی‌سفیان است و لذا ضمن خطابه‌هایش می‌فرمود:

«أَنَا أَحَقُّ مَنْ غَيَّرَ؟» (۳)

تنها من سزاوارترین کس هستم. که برای تغییر

(۱) - سوره‌ی احزاب، آیه‌ی ۵۷.

(۲) مُهین: خوارکننده، اهانت‌کننده.

(۳) - نفس‌المهموم، صفحه‌ی ۱۱۵.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۲۸

دادن و دگرگون ساختن وضع موجود اقدام به قیام کنم و احدی جز من نمی‌تواند این کار را به عهده بگیرد و با دادن خون قلبش حقیقت اسلام را به جهانیان اعلام نماید در زیارت اربعینش می‌خوانیم.

«بَدَلْ مُهْجَتَهُ فَيْكَ لِيَسْتَنْقِذَ عِبَادَكَ مِنَ الْجَهَالَةِ وَ خَيْرِهِ الصَّلَاةُ؟» (۱)

«خدایا! حسین خون دلش را در راه تو داد تا بندگان را از بی‌خبری نسبت به دین نجات دهد و آنها را از حیرت ضلالت برهاند.»

این کار اول امام حسین (ع) بود که خود را برای کشته شدن به دست حاکمان اموی آماده سازد اما کار دیگرش این که باید این واقعه‌ی هائله‌ی «۲» تکان‌دهنده را به گوش همه‌ی امت در تمام شهرهای مملکت آن روز (با نبود وسایل ارتباط جمعی و رسانه‌های عمومی از تلفن، تلگراف، رادیو، تلویزیون، مجله و روزنامه برساند) و گرنه این حادثه در روز دهم محرم سال شصت و یک در بیابان کربلا دور از آبادی‌ها واقع شد و جز لشکریان ابن‌زیاد احدی از جریان آگاه نشد و مردم نفهمیدند چه واقع شد و چرا واقع شد! اجساد کشته‌ها را هم زیر سم اسبها لگدمال کردند و خیمه‌ها را هم آتش زدند و تمام آثار را از بین بردند

(۱) - مفاتیح‌الجنان، زیارت اربعین، صفحه‌ی ۴۶۸.

(۲) هائله: هول‌انگیز و وحشت‌زا.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۲۹

و زنان و کودکان بی‌پناه را هم به عنوان اسیران خارج از دین و مذهب به سمت کوفه و شام حرکت دادند تا رعب و وحشت بیشتری در مردم ایجاد کنند و احدی جرأت نفس کشیدن در مقابل دستگاه حاکم نداشته باشد و در نتیجه تمام زحمات امام حسین بی‌ثمر می‌شد و هدف از قیام و شهادت که آگاه ساختن امت از کفر و ضد اسلامی دستگاه حاکم بود تأمین نمی‌گردید اینجاست که می‌بینیم امام حسین (ع) با الهام الهی نقشه‌ی شیطانی آنها را نقش بر آب کرده و برنامه‌ی قیام خود را طوری تنظیم نموده است که پس از وقوع شهادت، خود دشمن با دست خودش یک گروه مبلغ توانا که هر یک بهتر از دهها رسانه‌ی عمومی از عهده‌ی نشر حقایق بر می‌آمدند حرکت داد و با خود برد.

امام سید الساجدین (ع) که به ظاهر شدیداً بیمار بود و توانایی این که خود را سر مرکب نگه دارد نداشت و به همین جهت پاهایش را از زیر شکم شتر بسته بودند که نیفتد زین کبری (ع) و امّ کلثوم خواهران امام حسین سکینه و فاطمه‌ی صغری دختران و رباب همسر امام حسین (ع) که هر یک سخنوری قهار و موقع‌شناس بودند همراه دشمن به اسارت رفتند و وظیفه داشتند آنجا دو کار مهم انجام بدهند، اول اینکه خود را به عنوان اهل بیت

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۳۰

رسول خدا معرّفی کنند و دیگر اینکه حاکمان اموی و آل‌ابی‌سفیان را به عنوان کفر آیینان ضّد خدا و رسول به مردم شام که آن روز مرکز حکومت در یک مملکت بسیار پهناور اسلامی بود بشناسانند چون منطقه‌ی شام از همان روز اول که در زمان عمر تحت سیطره‌ی حکومت اسلامی در آمد به دست حاکمان اموی اداره می‌شد ابتدا یزید بن ابی‌سفیان و بعد برادرش معاویه بن ابی‌سفیان از طرف عمر استاندار آنجا بودند. مدّت چهل سال این دو دشمن سرسخت اهل بیت آنجا تا می‌توانستند علیه علی امیرالمؤمنین و آل اطهارش (ع) تبلیغ نمودند تا آنجا که مردم شام اصلاً علی و آل علی را مسلمان نمی‌دانستند که وقتی شنیدند علی (ع) در مسجد کشته شده است تعجب کردند که علی چه کاری در مسجد داشته است و از آن سو آل امیه را اهل بیت پیامبر معرّفی کرده و گفته بودند مراد از اهل بیت و ذی القربی و اولی الامر که در قرآن آمده و اطاعتشان واجب و مودّتشان اجر رسالت است خاندان بنی‌امیه‌اند! اینک وظیفه‌ی این گروه تبلیغی امام حسین (ع) در شام انجام این دو کار سنگین است که باید طوری عمل کنند که این بنیان چهل سال منظم و تحکیم شده را ویران نمایند و بنیانی از نوبه وجود بیاورند. آل علی را اهل بیت و ذی القربی و اولی

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۳۱

الامر قرآن معرّفی کنند و آل ابی‌سفیان را ضّد خدا و دشمن اسلام و قرآن نشان بدهند و این هر دو کار را به خوبی انجام دادند و جدّاً شام مرکز حکومت را منقلب کردند و مسلم مرکز که منقلب شد؛ طبیعی است که انقلاب به سایر بلاد نیز انتقال می‌یابد البتّه منظور از این انقلاب، انقلاب در حکومت نیست بلکه منظور انقلاب اعتقادی و اصلاح توجّه دینی مردم است که بفهمند آل امیه امام مفترض الطاعه‌ی «۱» امّت نیستند و اصلاً دستگاه حاکم فعلی ضّد دین است و این یک کار بسیار اساسی و حیات‌بخش به عالم اسلام و مسلمین بود.

نقش شهادت امام حسین (ع) و یارانش و اسارت خاندانش در احیای دین ص: ۳۱

از اینجا می‌فهمیم معنای حرف امام حسین (ع) را که در جواب تحذیرکنندگان از سفر به کوفه می‌فرمود: من باید هم خودم بروم و هم اهل بیت از زنان و کودکانم را ببرم که جدّم در خواب به من فرموده است:
(انّ الله قد شاء ان یراهن سبایا)؛
«خدا خواسته هم تو را کشته ببیند و هم آنها را اسیر ببیند».

(۱) مفترض الطاعه: واجب‌الاطاعه، کسی که تبعیت از او واجب است.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۳۲

هم شهادت خودش احیا کننده‌ی دین بود و هم اسارت اهل بیتش (ع). از همان ابتدای حرکتش به سمت کوفه هدف و مقصدش را به همه اعلام کرد و سخن از شهادت خود به میان آورد! در مکه روز هفتم ذی‌حجه ضمن خطابه‌ی عمومیش فرمود:
(حُطَّ الْمَوْتُ عَلٰی و لَدْ آدَمَ مَحَطَّ الْقِلَادَهٗ عَلٰی جِدِّ الْفَتَاه)؛
«آنگونه که گردن‌بند، زینت یک زن جوان و ملازم گردن اوست؛ مرگ هم برای یک مرد باایمان زینت او و ملازم با جان اوست».

(وَمَا أَوْلَهُنَّی اِلٰی اَسْلَافِی اَشْتِیَاقَ یَعْقُوبَ اِلٰی یُوسُفَ)؛

«اشتیاق دیدار گذشتگانم در دلم پیدا شده است همچون اشتیاق یعقوب به دیدار یوسف!»

(خِیْرَلِی مَضْرَعُ اِنِ الْاَقِیْه)؛

«قتلگاهی برای من [از جانب خدا] انتخاب شده است و به سوی آن می‌روم».

«وَكَانَ يٰٓاَوْصَالِي تَتَقَطَّعُهَا عُشَلَانُ الْفَلَوَاتِ بَيْنَ النَّوَاسِيسِ وَكَرْبَلَا»؛

«گویی که خود را می‌بینم در حالی که گرگان بیابان بین نوایس و کربلا به من حمله آورده و بند از بندم را جدا می‌کنند!»

اتمام حجت امام حسین (ع) با یاران خویش و عکس‌العمل آنان ص: ۳۲

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۳۳

آنگاه ندا در داد که:

«مَنْ كَانَ بَاذِلًا فِينَا مُهْجَتَهُ وَمَوْطِنًا عَلَى لِقَاءِ اللَّهِ نَفْسَهُ فَلْيَرْحَلْ مَعَنَا فَإِنِّي رَاحِلٌ مُصْبِحًا أَنشَاءَ اللَّهِ»؛ (۱)

«من فردا صبح رونده‌ام حال هر که راغب است خون دل در راه ما بریزد و خود را برای دیدار خدا آماده سازد با ما حرکت کند که به خواست خدا فردا می‌روم».

هیچگونه ابهامی در کار خود برای مردم باقی نگذاشت که کسی گمان نکند من برای به دست آوردن حکومت می‌روم و او به طمع رسیدن به مقام و منصبی دنبال من بیاید همه بدانند که من برای کشته شدن در راه خدا می‌روم! شب عاشورا نیز که در محاصره‌ی کامل دشمن قرار گرفته بود و تمام راهها را به رویش بسته بودند و کشته شدن قطعی بود، اصحاب خود را با خویشاوندانش که جمعاً به صد نفر نمی‌رسیدند جمع کرد و برای آخرین بار با صراحت تمام به آنها فرمود: «الآن شب است و هوا تاریک، همه‌ی شما از جانب من آزادید از تاریکی شب استفاده کنید و خود را از این بیابان پر بلا بیرون ببرید اگر بمانید فردا کشته می‌شوید!

فَأَنْطَلِقُوا جَمِيعًا»؛

«همه بروید و مرا تنها بگذارید که اینها تنها با من کار دارند».

«ثُمَّ لِيَأْخُذْ كُلُّ رَجُلٍ مِّنْكُمْ يَدَ رَجُلٍ مِّنْ أَهْلِ بَيْتِي»؛

هر کدام از شما دست یکی از اهل بیت مرا بگیرد و ببرد یعنی ابوالفضل تو هم برو تو هم دست خواهرانت را

(۱) - نفس‌المهموم، صفحه‌ی ۱۰۰.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۳۴

بگیر و ببر؛ علی اکبر تو هم دست خواهرانت را بگیر و ببر؛ شاید گفته باشد آن کودک شیرخوارم را هم در آغوش مادرش ببرید. خدا داند که این سخنان چه آتشی در دل‌های یاران و برادران و فرزندان برافروخت! همه سکوت کردند و منتظرند که عباس چه خواهد گفت دیدند عباس شیفته‌ی برادر از جا برخاست و با چهره‌ای برافروخته به سخن در آمد و گفت: آقا من بروم! کجا بروم؟

«لَنْبَقِي بَعْدَكَ»؛

«بروم که بعد از تو بمانم».

«لَا اِرَاْنَا اللَّهُ ذَلِكَ اَبَدًا»؛ (۱)

«خدا نیامورد آن روز را که من بی تو بمانم».

پس از عباس (ع) اصحاب یکی پس از دیگری برخاستند و سخنانی پرشور گفتند.

مُسْلِمُ بْنُ عَوْسَجَةَ که شاید مَسْنُور تر از دیگران بود از جا برخاست و گفت:

«يَا مَوْلَايَ يَا اَبَا عَبْدِ اللَّهِ»؛

«اگر مرا بکشند و کشته‌ام را بسوزانند و خاکستر مرا بر باد بدهند دوباره زنده‌ام کنند و بکشند و هفتاد بار با من این چنین کنند

ممکن نیست دست از تو بردارم».

زهیر بن قین گفت: مولای من! اگر هزار بار مرا بکشند و زنده‌ام کنند و باز بکشند دست بردار از تو نخواهم بود به

(۱) - همان، صفحه‌ی ۱۳۷.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۳۵

محمد بن بشیر خضرمی که از اصحاب بود گفتند: پسر تو را در یکی از سرحدات «۱» اسیر کرده‌اند. گفت: او را هم به حساب خدا می‌گذارم و دست از مولایم بر نمی‌دارم. امام سخن او را شنید و فرمود من تو را حلال کردم برو پسر تو را آزاد کن. گفت: مولای من! درندگان بیابان در حالی که زنده‌ام پاره پاره‌ام کنند اگر دست از تو بردارم به فرموده‌ی مرحوم محدث قمی زبان حالی همگی این بود:

شاه من ار به عرش رسانم سریر فضل مم-- لوک این جنابم و محتاج این درم

گر برکنم دل از تو و بردارم از تو مهر این مهر بر که افکنم؟ آن دل کجا برم؟

صبح عاشورا هم باهم شوخی می‌کردند! یکی گفت: الان چه وقت شوخی است ظاهراً بُرُیر بود که گفت: هم اکنون وقت شوخی است! همه می‌دانند که من در جوانیم نیز اهل شوخی نبودم! حالا که پیر شده‌ام. ولی چرا شوخی نکنم؟ من که می‌دانم یک ساعت دیگر این مرغ جان از قفس تن پرواز می‌کند و با روی سفید به حضور پیامبر اکرم (ع) مشرف می‌شوم. عابس بن ابی شیب شاکری وقتی دید سنگبارانش می‌کنند زره از تن کند و با بدن بی‌زره و شمشیر به دست وسط

(۱) سر حد: مرز کشور.

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۳۶

میدان دوید و گفت:

(الَا رَجُلٌ الْا رَجُلٌ)؛

«یک مرد در میان شما نیست که به میدان من بیاید [سنگبارانم می‌کنید]».

وقت آن آمد که خود عریان شوم جسم بگذارم سراسر جان شوم

شهادت و شجاعت یاران امام حسین (ع) از زبان دشمن ص: ۳۶

نقل شده است: پس از پایان جریان کربلا مردی از یکی از سپاهیان ابن سعد که در کربلا حضور داشته است پرسید: شما سی هزار جمعیت برای جنگ با هفتاد و دو نفر رفته بودید؟!

گفت: نگو هفتاد و دو نفر! ما آن روز با جماعتی رو به رو شدیم که وقتی دست به قبضه‌ی شمشیر بردند و به ما تاختند مانند شیرانی بودند که دنبال شکاری بدونند. از چپ و راست لشکر ما را به هم می‌ریختند! خود را به دریای مرگ می‌زدند! امان می‌دادیم نمی‌پذیرفتند. تطمیع می‌کردیم، نمی‌پذیرفتند! هیچ چیز نمی‌توانست میان آنها و مرگ یا فتح حائل بشود! اگر اندکی سستی کرده بودیم یک نفر از ما را زنده نمی‌گذاشتند.

استقبال قاسم بن الحسن (ع) از شهادت ص: ۳۶

در شب عاشورا که امام با اصحاب خود صحبت می‌کرد و خبر از شهادت فردای آنها می‌داد؛ در میان آن جمع حاضر

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۳۷

نوجوان سیزده ساله‌ای هم نشسته بود که شما دوستان آل رسول (ع) آن نوجوان را خوب می‌شناسید. او یک گل از گلزار زهرای اطهر قاسم یادگار حضرت سبط اکبر امام حسن مجتبی (ع) بود که از کودکی پس از شهادت پدر بزرگوارش در دامن عموی عزیزش بزرگ شده و شدیداً مورد علاقه‌ی عمویش حسین (ع) است. وقتی سخن از کشته‌شوندگان فردا به میان آمد آن نوجوان سؤال کرد:

(یا عَمَّا اَنَا فَيَمَنْ يُقْتَلُ)؛

«عموجان! من هم از کشته‌شونده‌ها خواهم بود».

نحوه‌ی این سؤال حکایت از عشق به شهادت دارد. امام فرمود: عزیزم! تو اول بگو مرگ در نظرت چگونه است؟ عرض کرد عموجان!

(اِخْلَى مِنَ الْعَسَلِ)؛

«از عسل شیرین تر است».

امام فرمود: بله عزیزم، تو هم کشته می‌شوی ولی بعد از اینکه به گرفتاری بزرگی مبتلا گردی! بعد فرمود: نه تنها تو بلکه طفل شیرخوار من نیز کشته می‌شود! قاسم تعجب کرد و گفت: عموجان مگر به خیمه‌ها می‌ریزند که بچه‌ها را می‌کشند فرمود: نه، وقتی من برای وداع آخر به خیمه‌گاه می‌آیم، بچه را روی دستم می‌گیرم که بیوسم در همان حال تیر از طرف دشمن می‌رسد او در آغوشم کشته می‌شود! فردا شد و قاسم پس از شهادت حضرت علی اکبر (ع) آمد و مقابل عمو ایستاد و اجازه‌ی رفتن به میدان خواست. امام تا چشمش به یادگار برادر افتاد آغوش باز کرد و

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۳۸

قاسم را به سینه‌اش چسباند. در مقاتل این چنین نوشته‌اند و مرحوم محدث قمی در نفس‌المهموم نقل می‌کند:

(جَعَلَا يَبْكِيَانِ حَتَّى غَشِيَ عَلَيْهِمَا)؛

«هر دو آنقدر گریه کردند که هر دو بیهوش شدند»!

ما در وداع هیچ شهیدی از شهدای کربلا- این حال را از امام (ع) نمی‌بینیم!! وقتی به هوش آمدند؛ قاسم اجازه‌ی رفتن به میدان خواست. امام (ع) اجازه نداد. التماس کرد اجازه نداد! دستهای امام (ع) را بوسید اجازه نداد! عاقبت خود را انداخت روی پاهای امام پس از صدور اذن، عازم رفتن شد. اما لباس رزم از زره و کلاه خود و چکمه برای یک کودک نابالغ که مهیا نیست! ناچار با همان لباس معمولیش رفت یعنی یک پیراهن بلند بر تن و عمامه‌ای کوچک بر سر و یک جفت کفش به پا داشت.

چگونگی میدان رفتن قاسم بن الحسن (ع) از زبان دشمن ص: ۳۸

راوی دشمن گفته دیدم کودکی از خیمه‌گاه حسین به سمت میدان آمد! با صورتی همچون پاره‌ی ماه و کفشی به پایش بود و بند یک لنگه‌ی کفش گسیخته شده بود و یادم نرفته که کفش پای چپش بود. شمشیر به دست در حالی که قطرات اشک بر صورتش جاری بود ایستاد مقابل لشکر و خود را معرفی کرد:

(اِنَّ تَنْكِرُونِي فَاَنَا بَنُ الْحَسَنِ سَبِيْتُ النَّبِيِّ الْمُصْطَفَى الْمُؤْتَمَنِ)؛

«اگر مرا نمی‌شناسید من قاسم. پسر حسن مجتبی سبط اکبر پیغمبرم».

(هَذَا حُسَيْنٌ كَالْأَسِيرِ الْمُزْتَهَنِ بَيْنَ أَنْاسٍ لَا سَقَوْا صَوْبَ الْمُزْنِ)؛

گوهر خود را هویدا کن، ص: ۳۹

این آقا که شما او را همچون اسیر در گرو گرفته شده‌ای محاصره‌اش کرده‌اید حسین است. حجت خدا فرزند پیغمبر شما است. خدا این چنین مردمی را از باران رحمت خود محروم گرداند. به جنگ با آنها پرداخت و با همان سنّ کودکی سه نفر و بنا بر نقلی سی و پنج نفر را به خاک هلاک افکند «۱» و نامردی عمودی بر سرش کوبید. او روی زمین افتاد و صدا زد:

(یا عمّاه ادرکنی)؛

«عمویم مرا دریاب».

امام وقتی رسید که قاسم در حال جان دادن بود امام سخت گریست و فرمود: عزیزم! بر من بسیار دشوار است که صدایم بزنی من نتوانم جوابت بدهم یا جوابت بدهم اما نافع به حالت نباشم. راوی گفته است: دیدم حسین خم شد نعش قاسم را از زمین بلند کرد و به سینه‌اش گرفت و رو به خیام حرم حرکت کرد در حالیکه پاهای قاسم از زمین کشیده می‌شد آورد در کار نعش جوان هجده ساله‌اش به زمین گذاشت.

صَلَّى اللهُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَانَا يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْحَسِينَ صَلَّى اللهُ عَلَيْكَ وَ عَلَى الْأَرْوَاحِ الَّتِي حَلَّتْ بِفَنَائِكَ

(۱) - نفس المهموم، صفحه‌ی ۱۹۸.

درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

بسم الله الرحمن الرحيم
 جاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (سوره توبه آیه ۴۱)

با اموال و جانهای خود، در راه خدا جهاد نمایید؛ این برای شما بهتر است اگر بدانید حضرت رضا (علیه السلام): خدا رحم نماید بنده‌ای که امر ما را زنده (و برپا) دارد ... علوم و دانشهای ما را یاد گیرد و به مردم یاد دهد، زیرا مردم اگر سخنان نیکوی ما را (بی آنکه چیزی از آن کاسته و یا بر آن بیفزایند) بدانند هر آینه از ما پیروی (و طبق آن عمل) می‌کنند

بنادر البحار- ترجمه و شرح خلاصه دو جلد بحار الانوار ص ۱۵۹

بنیانگذار مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان شهید آیت الله شمس آبادی (ره) یکی از علمای برجسته شهر اصفهان بودند که در دلدادگی به اهل بیت (علیهم السلام) بخصوص حضرت علی بن موسی الرضا (علیه السلام) و امام عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) شهره بوده و لذا با نظر و درایت خود در سال ۱۳۴۰ هجری شمسی بنیانگذار مرکز و راهی شد که هیچ وقت چراغ آن خاموش نشد و هر روز قوی تر و بهتر راهش را ادامه می‌دهند.

مرکز تحقیقات قائمیه اصفهان از سال ۱۳۸۵ هجری شمسی تحت اشراف حضرت آیت الله حاج سید حسن امامی (قدس سره الشریف) و با فعالیت خالصانه و شبانه روزی تیمی مرکب از فرهیختگان حوزه و دانشگاه، فعالیت خود را در زمینه های مختلف مذهبی، فرهنگی و علمی آغاز نموده است.

اهداف: دفاع از حریم شیعه و بسط فرهنگ و معارف ناب ثقلین (کتاب الله و اهل بیت علیهم السلام) تقویت انگیزه جوانان و عامه مردم نسبت به بررسی دقیق تر مسائل دینی، جایگزین کردن مطالب سودمند به جای بلوتوث های بی محتوا در تلفن های همراه و رایانه ها ایجاد بستر جامع مطالعاتی بر اساس معارف قرآن کریم و اهل بیت علیهم السلام با انگیزه نشر معارف، سرویس دهی به محققین و طلاب، گسترش فرهنگ مطالعه و غنی کردن اوقات فراغت علاقمندان به نرم افزار های علوم اسلامی، در دسترس بودن منابع لازم جهت سهولت رفع ابهام و شبهات منتشره در جامعه عدالت اجتماعی: با استفاده از ابزار نو می توان بصورت تصاعدی در نشر و پخش آن همت گمارد و از طرفی عدالت اجتماعی در تزریق امکانات را در سطح کشور و باز از جهتی نشر فرهنگ اسلامی

ایرانی را در سطح جهان سرعت بخشید.

از جمله فعالیتهای گسترده مرکز:

الف) چاپ و نشر ده ها عنوان کتاب، جزوه و ماهنامه همراه با برگزاری مسابقه کتابخوانی

ب) تولید صدها نرم افزار تحقیقاتی و کتابخانه ای قابل اجرا در رایانه و گوشی تلفن همراه

ج) تولید نمایشگاه های سه بعدی، پانوراما، انیمیشن، بازیهای رایانه ای و ... اماکن مذهبی، گردشگری و ...

د) ایجاد سایت اینترنتی قائمیه www.ghaemiyeh.com جهت دانلود رایگان نرم افزار های تلفن همراه و چندین سایت مذهبی دیگر

ه) تولید محصولات نمایشی، سخنرانی و ... جهت نمایش در شبکه های ماهواره ای

و) راه اندازی و پشتیبانی علمی سامانه پاسخ گویی به سوالات شرعی، اخلاقی و اعتقادی (خط ۲۳۵۰۵۲۴)

ز) طراحی سیستم های حسابداری، رسانه ساز، موبایل ساز، سامانه خودکار و دستی بلوتوث، وب کیوسک، SMS و ...

ح) همکاری افتخاری با دهها مرکز حقیقی و حقوقی از جمله بیوت آیات عظام، حوزه های علمیه، دانشگاهها، اماکن مذهبی مانند مسجد جمکران و ...

ط) برگزاری همایش ها، و اجرای طرح مهد، ویژه کودکان و نوجوانان شرکت کننده در جلسه

ی) برگزاری دوره های آموزشی ویژه عموم و دوره های تربیت مربی (حضور و مجازی) در طول سال

دفتر مرکزی: اصفهان/خ مسجد سید/ حد فاصل خیابان پنج رمضان و چهارراه وفائی / مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان

تاریخ تأسیس: ۱۳۸۵ شماره ثبت: ۲۳۷۳ شناسه ملی: ۱۰۸۶۰۱۵۲۰۲۶

وب سایت: www.ghaemiyeh.com ایمیل: Info@ghaemiyeh.com فروشگاه اینترنتی:

www.eslamshop.com

تلفن ۲۵-۲۳۵۷۰۲۳-۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) فکس ۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) دفتر تهران ۸۸۳۱۸۷۲۲ (۰۲۱) بازرگانی و فروش ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹ امور

کاربران (۲۳۳۳۰۴۵) (۰۳۱۱)

نکته قابل توجه اینکه بودجه این مرکز؛ مردمی، غیر دولتی و غیر انتفاعی با همت عده ای خیر اندیش اداره و تامین گردیده و لی

جوابگوی حجم رو به رشد و وسیع فعالیت مذهبی و علمی حاضر و طرح های توسعه ای فرهنگی نیست، از اینرو این مرکز به فضل

و کرم صاحب اصلی این خانه (قائمیه) امید داشته و امیدواریم حضرت بقیه الله الاعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف توفیق

روزافزونی را شامل همگان بنماید تا در صورت امکان در این امر مهم ما را یاری نمایند انشاءالله.

شماره حساب ۶۲۱۰۶۰۹۵۳، شماره کارت: ۶۲۷۳-۵۳۳۱-۳۰۴۵-۱۹۷۳ و شماره حساب شبا: IR۹۰-۰۱۸۰-۰۰۰۰-۰۰۰۰-۰۶۲۱

۵۳-۰۶۰۹ به نام مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان نزد بانک تجارت شعبه اصفهان - خیابان مسجد سید

ارزش کار فکری و عقیدتی

الاحتجاج - به سندش، از امام حسین علیه السلام - هر کس عهده دار یتیمی از ما شود که محنت غیبت ما، او را از ما جدا کرده

است و از علوم ما که به دستش رسیده، به او سهمی دهد تا ارشاد و هدایتش کند، خداوند به او می فرماید: «ای بنده بزرگوار

شریک کننده برادرش! من در کرم کردن، از تو سزاوارترم. فرشتگان من! برای او در بهشت، به عدد هر حرفی که یاد داده است،

هزار هزار، کاخ قرار دهید و از دیگر نعمت‌ها، آنچه را که لایق اوست، به آنها ضمیمه کنید».

التفسیر المنسوب إلى الإمام العسکری علیه السلام: امام حسین علیه السلام به مردی فرمود: «کدام یک را دوست تر می داری: مردی

اراده کشتن بینوایی ضعیف را دارد و تو او را از دستش می رسانی، یا مردی ناصبی اراده گمراه کردن مؤمنی بینوا و ضعیف از

پیروان ما را دارد، اما تو دریچه‌ای [از علم] را بر او می‌گشایی که آن بینوا، خود را بداند، نگاه می‌دارد و با حجت‌های خدای متعال، خصم خویش را ساکت می‌سازد و او را می‌شکند؟».

[سپس] فرمود: «حتماً رهاندن این مؤمن بینوا از دست آن ناصبی. بی‌گمان، خدای متعال می‌فرماید: «و هر که او را زنده کند، گویی همه مردم را زنده کرده است»؛ یعنی هر که او را زنده کند و از کفر به ایمان، ارشاد کند، گویی همه مردم را زنده کرده است، پیش از آن که آنان را با شمشیرهای تیز بکشد».

مسند زید: امام حسین علیه السلام فرمود: «هر کس انسانی را از گمراهی به معرفت حق، فرا بخواند و او اجابت کند، اجری مانند آزاد کردن بنده دارد».

مرکز تحقیقات و ترجمه

اصفهان

گامگاه

WWW

برای داشتن کتابخانه های تخصصی
دیگر به سایت این مرکز به نشانی

www.Ghaemiyeh.com

www.Ghaemiyeh.net

www.Ghaemiyeh.org

www.Ghaemiyeh.ir

مراجعه و برای سفارش با ما تماس بگیرید.

۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹

